

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 27, Nummer 3
juli-augustus-september 2021
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

IN DIT NUMMER:

1.	Geland	2
2.	Covid en Andere Demonen	3
3.	Een Ander Heldenverhaal	11
4.	Mooie Pandemietjes	13
5.	Medihulp ontbijt zondag 17 oktober 2021	15
6.	Praktische Informatie	16

Geland

Ondersteboven en door elkaar geschud,
Moe, uitgewrongen en uitgerekt
Beschaamd, boos en ontgoocheld
Maar ook blij en dankbaar...

Zo ben ik in België geland. Op zoek naar overzicht en begrijpen heb ik de volgende tekst geschreven, deze keer geen klassieke “wel en wee”, want door alle drukte werd er maar weinig geschreven tijdens de voorbije maanden. ‘k Hoop jullie niet te vervelen met mijn schrijfsels, en misschien is het goed dat jullie proberen om bij elk verhaal jullie in deze situatie te wanen en je in te beelden dat dit jullie overkomt. Het zicht op de zee in Oostduinkerke helpt me om mijn gedachten te ordenen, de ver-ont-waard-iging te overwinnen en tot rust te komen in mijn hoofd, klaar om dit hoofdstuk af te sluiten. En in de komende maanden is er dan zeker tijd voor blij weerzien en samenzijn.

Tot gauw!

Inge

14 september 2021

Over Covid en Andere Demonen

Schipperen tussen een onvermijdelijke natuurramp en onvergeeflijk menselijk falen

Op het vlak van rampen dachten we dat we het onder-
tussen in Ecuador al wel gezien hadden: aardbevin-
gen, vulkaanuitbarstingen, regeringen die omver ge-
worpen worden en presidenten die met de helikopter
(met zakken vol geld uit de Ecuadoraanse staatskas)
naar Panama en andere duistere oorden vluchtten,
sociale onlusten, weken lang zonder water, wegen die
wegspoelden, aardverschuivingen en bosbranden. En
niet voor niets heeft ook Ecuador de bijnaam “Bananen-
republiek”.

Maar toen brak corona uit, een minuscuul virusje dat
een gat sloeg in de Ecuadoraanse Titanic en enkele
pest- en etterbuilen die tot nog toe met de mantel der
liefde togedekt bleven deed openbarsten: Corruptie,
domheid en onkunde, onwetendheid, blinde autori-
teit en blinde onderdanigheid op een bed van armoe-
de en ongelijkheid...

We moeten bang toegeven dat “de stad van de blinden” uit het boek van Jose Saramago geen fictie is en dat op de verdraagzaamheid en veerkracht van de mensen geen eindeloze rek zit... Ik las dat boek bij het begin van de pandemie, en vond jammer genoeg veel gelijkenissen. Scenes uit de film over de Titanic speelden ook vaak door mijn hoofd. Ik heb me al dikwijls afgevraagd welk personage ik in dat boek en in die film zou zijn...

Toen de Wereldgezondheidsorganisatie op 11 maart 2021 het SARS-Covid-virus uitriep tot pandemie, kondigde de Ecuadoraanse overheid onmiddellijk de noodtoestand af met de woorden: “Dit is een oorlog”.

Daarmee was de toon gezet. Van de ene op de andere dag werden kantoren, buurtwinkeltjes, markten en supermarkten, fabrieken en ateliers gesloten. Er was geen werk, geen openbaar vervoer, geen school. Het was verboden om alle “niet-essentiële” zaken en diensten open te houden, maar ook “essentiële” zaken en diensten gingen dicht... uit panische schrik. De kerkklokken werden geluid en politiesirenes loeiden om 14.00 uur 's middags, om iedereen er op te wijzen dat niemand nog de straat op mocht tot 's anderendaags. Tankwagens reden langzaam door de straten en vernielden het één of ander “ontsmettings middel”.

Angstaanjagend en onjuist fake-news, geen mens op straat... of bij uitzondering in een teletubbiepak met dubbel paar handschoenen, twee mondmaskers, face-shield en beschermingsbril... Paniek verlamde de mensen, het was precies de pest... Bovenop het constante hoogtij van infecties waren er drie golven en nu lijkt het stilaan rustiger te worden. Maar de gevolgen zijn niet te overzien.

Oversterfte

De beelden uit Guayaquil waar tijdens de eerste weken heel veel mensen overleden, blijven op ons netvlies plakken (<https://www.bbc.com/news/av/world-latin-america-53451703>). Zelf kennen we tientallen mensen die gestorven zijn door het virus, patiënten van Taporí, mensen uit onze familie, mensen die in Zambiza wonen, vrienden en kennissen van Saulo. Er waren verschillende jonge mensen bij, onder wie de broer van Kathy, mijn collega huisarts.

Hij was arts, werd 32 jaar oud en had twee kleine kinderen. Een neef van onze kinderen, 42 jaar oud en vader van drie tieners, is ook gestorven. En een pater franciscaan die elk jaar de tentoonstelling van kerststallen uit heel de wereld organiseerde in het oude Quito...

Tragikomisch genoeg zijn er ook mensen gestorven die uiteindelijk toch niet dood bleken te zijn... Bij het begin van de pandemie werd een grootmoeder opgenomen op intensieve zorgen. Ze werd geïntubeerd. Na enige tijd kreeg de familie het bericht dat ze overleden was. De urne met as werd de volgende dag door haar kinderen opgehaald. Na drie weken kwam er plots een telefoon... van die grootmoeder: "Komen jullie me a.u.b. halen in het ziekenhuis. Ze geloven niet dat ik ik ben...".

Vooraf in het begin, toen veel mensen in Guayaquil stierven door covid, heerste chaos en werden overle-

den mensen haastig in containers gestapeld... zonder goede identificatie. Daarbij werden de gegevens van deze geïntubeerde vrouw verwisseld met de gegevens van iemand anders... Na de eerste commotie barstte de levensvreugde los in deze familie... De vraag is nu nog steeds van wie de as in de urne dan wel was... (<https://www.bbc.com/news/world-latin-america-52428891>).

De Covid-statistiek van het Ministerie van Volksgezondheid hadden kop noch staart... en de enige betrouwbare cijfergegevens konden gevonden worden bij de dienst "overlijdens" van de burgerlijke stand. De meeste mensen worden immers officieel maar één keer geboren en gaan officieel ook maar één keer dood, op het verhaal van de niet-overleden oma na.

Uit die gegevens blijkt dat de oversterfte tijdens het voorbije anderhalf jaar heel hoog is. Sinds het begin van de pandemie tot eind augustus 2021 zijn er 75.868 mensen meer dan verwacht gestorven (oversterfte). 75.868 drama's en familieverdriet teveel. Dat is 60 % meer dan gewoonlijk, of anders gezegd wanneer tevoren in een bepaalde dorp 10 mensen overleden, overleden er tijdens de pandemie nu 16 mensen, één overlijden extra in elke groep van 233 mensen.

Deze oversterfte is één van de hoogste ter wereld, althans van de landen waarover informatie beschikbaar is... Want Afrika blijft een grote blinde vlek op de epidemiologische covid-wereldkaarten.

je rijst was. Er gebeurden ongevallen omdat ze ander werk deden dan wat ze gewoon waren. Een man die meehielp bij bouwwerken viel van de derde verdieping van een ruwbouw en brak zijn onderbeen. Een pakjesverdelers zonder rijervaring leende de motorfiets van zijn buurman.

Hij gleed uit en liep een grote tweede-en-derdegraadsverbranding op. Iemand anders snoeide met een slijpschijf voor tegels een boom en verloor zijn hand ...

Veel mannen zijn gestorven door Covid, in het bijzonder vrachtwagen- en taxichauffeurs die door het gebrek aan beweging en de bergen rijst die ze tevoren

onderweg aten vaak overgewicht en diabetes hebben. Hun echtgenotes deden het huishouden en bouwden geen pensioen op. Zij kwamen plots alleen te staan en hun leven werd door elkaar geschud, met slapeloze nachten, angstaanvallen, depressie en zelfs hallucinaties of psychose tot gevolg.

Voor de pandemie schreven we in Taporí zelden slaappmiddelen of antidepressiva voor. Nu kwamen mensen soms terug met het voorschriftje omdat het geneesmiddel niet voorhanden was in de apotheek.

We zagen opnieuw baby's die niet goed opkwamen in gewicht of met diarree. Ze werden gevoed met afgeleengde koemelk of met pap van maïsbloem, omdat de borstvoeding door de zenuwen en de schrik niet op gang kwam.

Omgekeerd zagen we ook veel almaar dikker wordende rijst-en-banaan-etende kleuters, schoolgaande kinderen en tieners. Gedurende anderhalf jaar bleven de scholen immers dicht en de enige verplaatsing gedurende maanden was van het bed naar de keukentafel en omgekeerd. Met geluk konden de benen even gestrekt worden op het dakterras.

Een nichtje van ons had een felle reactie op een bijensteek. Haar vader bracht haar in allerijl naar ons huis en toen het gevaar geweken was, liep ze verwonderd en blij rond: "Tante, mag ik a.u.b. een beetje blijven spelen". Ze was de voorbije 15 maanden niet uit haar huis gekomen.

Er waren ook ongevallen met kinderen. Een man deed zijn zootje van tien mee naar zijn werk, op een bouwwerf. De kinderen kregen weinig les, vaak maar een uurtje per dag. Meestal bleven ze de rest van de dag met de gsm loze spelletjes spelen of hingen ze maar wat rond. Hij zou zijn zootje alvast de beginselen van

het metsen leren, praktisch voor later... Het kind viel door een dakraam, liep een schedel-en-hersenletsel op. Hij is nu verlamd, heeft ernstige spasticiteit, en kan niet meer goed praten en nadenken... en zal dat ook nooit meer kunnen.

In Taporí had ik de dood even in mijn armen toen ik Josselyn, een meisje van 14 jaar met ernstige meervoudige beperking, woog. De weegschaal duidde amper 12 kg. Ook zij liep een hersenletsel op toen haar zus van 12 haar op het bovenste bed van hun stapelbed probeerde te leggen. Op het onderste bed volgde die zus immers les. Ondertussen moest zij ook voor haar zus zorgen, terwijl haar moeder op zoek was naar werk of iets om te eten.

We moesten in de huisartsenconsultatie heksentoeren uithalen om mensen bij een specialist of in het ziekenhuis te krijgen. Bovenop de alles overheersende angst om besmet te geraken, schroefden de openbare gezondheidscentra en ziekenhuizen hun dienstverlening voor alle niet-Covid-pathologie terug tot een minimum... dringend of niet dringend. In november vorig jaar diagnosticeerden we bij een jongeman met een spierziekte ernstige afwijkingen in zijn hartritme. Toen we een consult aanvroegen bij de cardioloog in het openbaar ziekenhuis kregen we te horen dat er iets meer dan 7.000 wachtenden voor hem waren. Ondertussen kreeg hij in augustus een 24-uursmeting van bloeddruk en hartritme en hij heeft een nieuw consult met de cardioloog in november. We zijn bijna een jaar verder om te horen wat we al wisten, namelijk dat hij een pacemaker nodig heeft.

Nog schrijnender was het voor mensen bij wie we tijdens de lockdown een tumor vaststelden en verder onderzoeken en behandeling almaar uitgesteld werden.

Covid en niet-Covid zieken

We behandelden in Taporí meer dan 300 mensen met Covid. En er waren ook veel mensen met andere gezondheidsproblemen, nog meer dan tevoren en dikwijls erger dan vroeger het geval zou geweest zijn, omdat men te lang wachtte vooraleer hulp te zoeken, uit schrik om besmet te geraken met het coronavirus. De grote oversterfte en vele ernstig zieken komen dus niet alleen door Covid...

We zagen in het begin tijdens de consultaties verschillende mannen die huilden, mensen die plots zonder werk vielen en ziek van zorgen en ellende vertelden dat het enige wat nog in de keukenkast stond een zak-

Het sociaal en economisch effect

Zijn jullie niet vergeten jullie nog steeds in te beelden dat je de pandemie bij ons in Ecuador beleefde? Het al naar adem snakkende gezondheidssysteem zakte helemaal in elkaar en leek onbestuurbaar.

Tijdens de tweede corona-golf passeerden op 40 dagen tijd vier ministers van volksgezondheid de revue, elk met hun gelag, hun eigen manier van doen en eigen resoluties. Nu zegt de huidige minister dat "de ecuadoraanse gezondheidszorg ziek is. Het systeem

wordt opgevreten door de corruptie".

Jammer dat we een crisis nodig hebben om van anderen te horen wat we eigenlijk al wisten: Dat corruptie het openbare systeem op alle niveaus ondermijnt. Dat medicatie veel te duur aangekocht wordt met openbaar geld en dat die "winst" daarna verdeeld wordt onder de kopers en verkopers. Dat essentiële medicatie vaak niet te vinden is in de ziekenhuisapotheken maar dat je die aan hoge prijzen wel kan vinden in

de private apotheken aan de overkant. Dat diagnostische apparatuur voor onderzoeken moedwillig kapotgemaakt wordt door de één of andere medeplichtige van een arts of andere gezondheidswerker die aan de overkant van het ziekenhuis zijn privépraktijk voor RX, echo of labo heeft. Het beheer van openbare ziekenhuizen wordt onder vrienden (politici) verdeeld want daar is grote buit te vangen. En maar weinig openbare aanbestedingen worden op basis van eerlijke en technische informatie toegewezen, zeker al niet tijdens de noodtoestand, want dan hoeft men, omwille van “hoog dringend”, zelfs het gewone proces niet te doorlopen. Zo werden in Guayaquil lijkzakken die normaal gezien nog geen 20 usd kosten, aangekocht voor 160 usd per stuk.

Mensen, niet alleen dokters en ander gezondheidspersoneel, zagen er hun brood in allerlei onbetrouwbare covid-tests uit te voeren, waardoor mensen die ziek waren opgelucht en blij waren toen hun resultaat zogenaamd negatief was, maar zo de ganse familie besmetten, in de waan dat ze niet ziek waren.

We zagen aan het huis van twee pas afgestudeerde artsen lange rijen mensen. Zij waren aan het wachten op een inspuiting ivermectine, je weet wel, dat “paarden”-middel waarover onlangs sprake was in het nieuws omdat het in de USA door de conservatieven gepromoot wordt. In Ecuador kan je het middelje al sinds vorige jaar krijgen voor 20 usd en zou zowel preventief werken alsook om covid te genezen. Aan de zee spoot men gratis zeewater in je arm. Ook dat zou helpen om niet ziek te worden.

Om dan nog niet van de druppeltjes chloordioxide te spreken, een “wonderlijke minerale oplossing” die gepromoot wordt door ene mijnheer Kalcker, van Duitse origine en “onderzoeker” in de biofysica.

Tien jaar geleden beweerde hij dat het middelje autisme kon genezen. Nu is het in veel Latijns-Amerikaanse landen het wondermiddel om covid te voorkomen of te genezen. Je kon de mensen om het even wat wijs maken. Ze geloofden het in hun panische angst allemaal...

Het duurde maanden vooraleer de verkoop en verdeling van zuurstoftanks en -zuurstofapparaten gere-

ECUADOR CORONAVIRUS COVID-19

En Manabí autoridades investigan y médicos rechazan supuesta inyección de agua de mar para combatir coronavirus

La aplicación del supuesto suero marino se lo realiza bajo la marca Esencia Marina, la cual está registrada solo para embotellamiento de agua y no para servicios médicos.

28 de abril, 2020 - 18h41

In Manabi onderzoeken de autoriteiten en veroordelen artsen de vermoedelijke injectie met zeewater om het coronavirus te behandelen

FDA @US_FDA

You are not a horse. You are not a cow. Seriously, y'all. Stop it.

Why You Should Not Use Ivermectin to Treat or Prevent COVID-19
Using the Drug ivermectin to treat COVID-19 can be dangerous and even lethal. The FDA has not approved the drug for that purpose.

[fda.gov](https://www.fda.gov)

geld werd... Mensen schoven in ellenlange rijen aan om een tank te kopen, terwijl thuis een familielid naar adem snakte. Er waren ook mensen die zuurstoftanks opkochten en die aan woekerprijzen verhuurden.

Na lang talmen kwam in Ecuador eindelijk een eerste lading vaccins aan. Die waren niet voor de oudere mensen of voor het gezondheidspersoneel dat op intensieve zorgen zo goed en zo kwaad als het kon hun werk deden. De vaccins werden toegediend aan diegenen die op een VIP-lijst stonden. Daarop stonden vooral mensen uit de entourage van de Minister van Volksgezondheid. Toen dit schandaal aan het licht kwam werd hij 's anderendaags in alle vroegte gespot op een vliegtuig naar Miami... Na die eerste levering vaccins volgde niets... En toen de president hierover aangesproken werd, was het antwoord: “Het vaccinatieplan bestond blijkbaar alleen maar in het hoofd van de minister... en hij is weg”.

Scholen gingen dicht en schakelden over op afstandsonderwijs, van heel wisselende kwaliteit en

intensiteit. In sommige scholen kregen de kinderen voltijds digitaal les. Maar de meeste kinderen kregen gedurende een uurtje verschillende opdrachten, die ze dan “zelfstandig” moesten zien op te lossen en daarvan een foto moesten terugsturen naar de leerkracht. Echt les geven en “onderwijzen” gebeurde bijna niet en de huidige minister van onderwijs spreekt over een gemiddelde leerachterstand van anderhalf jaar...

Van meer dan honderdduizend kinderen en jongeren is er op school-en-leervlak geen spoor. Zij haakten af omdat er geen goed internet is, of omdat er meerdere kinderen thuis zijn en voor het gebruik van die ene gsm of computer de voorrang gaat naar de oudere kinderen, of gewoon omdat ze de school moe zijn of niet meer mee zijn. Bij wet mag toch niemand blijven zitten en de achterstand zal achteraf wel ingehaald worden, horen we zeggen.

Sinds 1 september wordt er in de meeste scholen weer “echt” les gegeven. Nochtans zijn maar een klein aantal leerlingen aanwezig. De meeste ouders hebben

danig schrik dat hun kinderen het virus naar huis zouden meebrengen en dat ze hun kinderen niet naar school zullen laten gaan tot ze gevaccineerd zijn. Ondertussen zouden die kinderen dan dezelfde les digitaal meevolgen... maar we lazen onlangs in de krant dat maar 44 % van de scholen internet heeft...

Dankzij de "ley humanitaria", die tijdens de eerste week van de pandemie halsoverkop goedgekeurd werd en waartegen dankzij de afgekondigde noodtoestand en de paniek van de mensen geen sociaal protest kwam, konden werkgevers mensen te pas en te onpas ontslaan, zonder soms door de jaren heen opgebouwde rechten te erkennen, zonder ontslagvergoeding... zogenaamd "om de bedrijven te redden". Die wet heet te nochtans de "humanitaire wet"...

We hoorden tijdens de raadgevingen opnieuw het woord "negrero", een Spaans woord voor slavendrijver, waarmee arbeiders hun werkgevers omschreven. Wie niet wilde blijven werken onder de omstandigheden die de werkgever oplegde, mocht vertrekken...

Een ander zou al gauw je plek innemen, niet in het minst de migranten uit Venezuela, vaak jonge mensen met kleine kinderen. Hun alternatief is bedelen op de kruispunten in de stad, of lolly's verkopen, ruiten van de auto's wassen... Soms zie je hen dagenlang aan hetzelfde kruispunt, met een opgerolde slaapzak bovenop hun rugzak en een karton op hun buik waar op staat geschreven: "Ik ben de vader van twee kinderen. We hebben honger en willen graag naar ons land terugkeren. Dankjewel om ons te helpen". Trucs om medelijden op te wekken of echt waar, 't is in alle geval de pure realiteit, in geen geval te benijden.

Winkels, bedrijven en kantoren zijn dicht en staan te huur. Mensen verhuizen naar goedkopere kamers of huren met twee families samen één klein appartementje. Meer dan de helft van de werkende ecuadoraanse bevolking werkt nu in de informele sector.

En de crisis werkt de creativiteit bij het uitvinden van jobs in de hand. Zo waren er een tijdje nepagenten in blauwe uniforms die op die van de stadspolitie leken. Ze zwaaiden van ver naar alle auto's en deden teken dat je aan de kant moest. Voor je het wist waren ze je autobanden aan het sproeien met naar hun zeggen het één of ander ontsmettingsproduct. "Ziezo, mevrouw, nu breng het je covid-virus niet binnen in je garage of bij je thuis". En als bedanking mocht (moest) je dan natuurlijk een cent betalen.

Naderhand kon je ook plastic stoeltjes verkopen aan de mensen die in de ellenlange rijen wachten aan de vaccinatiecentra.

Je kon ook zelf van 's morgens vroeg plaats gaan inne-

men in die ellenlange rijen en die plaats dan verkopen aan mensen die niet lang wilden wachten en voor die plek wel een cent wilden betalen, weliswaar ten koste van de tijd en kans op een vaccin van de andere mensen die achteraan aanschoven.

En bij het binnenrijden in een dorp werden we tegengehouden door enkele tieners die met een schop wat aarde strooiden in een put op de weg. "Een cent voor het onderhoud van de weg, mevrouw". Bij het naar buiten rijden uit dat dorp zagen we een andere groep jongeren die met hun schop een gat maakten in de weg... Kwestie van werkzekerheid zullen we maar zeggen...

Er zijn weer troubadours op stap, de enige vrolijke noot die te horen valt in het dorp. Jayac zal nog een eindje moeten wachten op een echt concert. Het lukte hen wel om digitaal het één en ander te doen, maar het is toch verre van hetzelfde als in het echt, en van enige subsidie voor de cultuursector is hier helemaal geen sprake.

Gelukkig is onze tuin groot en waren we creatief met

boontjes en maïs, met spruitjes, pompoen, courgette, rode en groen kool. Er waren ook vijgen en frambozen, en rabarber. En we leerden aardappelbrood bakken, zoals in den oorlog...

Met de zes liter verse melk die ik elke maandag kocht aan mensen die naar Tabori komen leerden we boter en karnemelk en zachte kaas maken.

Thuis was het een tijd om alle reserves op te gebruiken, niet alleen het eten maar ook kleren en schoenen. Stukken stof en wol werden hergebruikt. Resten bouwmaterialen werden verzameld en het lukte Saulo om samen met Lien een houtoven te bouwen, waar zalig lekkere pizza's in gemaakt kunnen worden.

Bij een volgende editie van de Vogel van Papier geef ik jullie het recept... niet van de pizzas... maar van de oven! Als voorproeftje vertel ik jullie al dat in de koepel 25 kg bruine suiker verwerkt zit!

Wij mogen niet klagen en nog van geluk spreken dat we enige reserve hadden, al is die ondertussen op en wordt het hoog tijd dat iedereen weer aan de slag kan en mag. Maar het was nog moeilijker voor wie helemaal geen reserve had....

Dat werd overschakelen op pure overlevingsmodus, een diepe verplichte winterslaap waar men nu stilaan van wakker wordt en kijkt wie het overleefd heeft.

Mijn hoofd is nog niet helder

Mijn hart ligt op mijn tong en ik voel ontgoocheling... omdat ongelijkheid troef blijft in onze globale wereld. Er was vaccinatie-ongelijkheid, ongelijkheid in de toegang tot kennis en informatie en leren, ongelijkheid in sociale en financiële vangnetten. Nationalisme overheerste en de pogingen tot internationaal beleid kregen weinig of geen slagkracht. Corruptie en geld waren vaak heer en meester. Het doet pijn aan mijn hart te zien hoe mensen ten koste van de gezondheid en zelfs het leven van anderen rijker werden. Het

was triest om te zien hoe beïnvloedbaar mensen zijn, zich laten domineren en alles slikken, zonder zelf na te denken en te analyseren, verlamd door panische angst.

Ik voel verontwaardiging en afkeer. Wat zou jij ervan denken wanneer de president het volgende antwoord geeft aan een vrouw die hem zei dat ze honger had: "Neen, mevrouw, ik zie dat u toch wat kilo's hebt over... Ik denk niet dat u echt honger lijdt".

Diezelfde president zag blijkbaar ook deugd in het feit dat kleine kinderen op straat allerlei dingen doen om 's avonds wat centen mee naar huis te nemen. Op een internationale conferentie stoepte hij met het ondernemerschap van de Ecuadoranen, al van kleins af aan: "Je ziet kinderen van pakweg vijf jaar al een fles cola en een pakje plasticbekertjes kopen om dan aan de verkeerslichten glaasjes cola te verkopen. Of ze bakken op de hoek van de straat bananen op een zelfgemaakte rooster en verkopen die aan de voorbijgangers..."

Ook de dokters mochten er aan geloven want tijdens een interview zei hij dat "je leven verandert wanneer de dokter je zegt dat je kanker hebt. De enige die dan wel blij is, is de arts. Hij kan dan weer eens van auto veranderen". En de minister van volksgezondheid

voegde er nog aan toe dat "het de jonge onervaren en onverantwoordelijke artsen waren die het covid-virus in de ziekenhuizen hebben binnengebracht". Wat denk je daar nu van!!!

In de Standaard las ik een artikel waarin men zei dat "de pandemie eigenlijk een globaal staatsexamen "bestuurskunde" voor elk land is". Alle landen werden immers aan hetzelfde virus blootgesteld. In veel landen van "Latijns-Amerika, met corrupte besturen en waar de rol van de staat meer omstreden is, worden veel doden geteld" (22 april 2021). Het is niet mooi vast te stellen dat we in Ecuador goed gebuisd zijn voor dat examen.

En nu...

Het gevaar van het virus lijkt te wijken, ook in Ecuador. Begin september lazen we in de krant dat verschillende ziekenhuizen hun covid-eenheid sloten en de gewone dienstverlening weer opstartten. Het is tijd om de enorme wachtlijsten te verwerken...

Het werd een tijd van veel vragen en soms weinig antwoorden, een overlevingstocht met zoeken naar creatieve oplossingen en terugkeren naar de essentie. Het vertrouwen in de overheid is weg... al weten we dat structuur en sociale voorzieningen nodig zijn. 't Zal niet gemakkelijk zijn om het wantrouwen te overwinnen. Een herexamen bestuurskunde in een pandemie-context wil niemand... Maar alles stillekes zijn beloop laten en hen "zijdelings" laten voortdoen is ook geen optie...

In een ecuadoraanse medische krant las ik onlangs een opiniestuk van een arts... geschreven met evenveel colère als ik voel. In die kolom bedankt hij de president en de minister van volksgezondheid om ons zo te "ver-ont-waard-igen". Met alle domme uitspraken en hun onkunde hebben zij op zijn minst een aantal dokters wakker geschud en uit hun verdoving gehaald. Nu zullen zij nog meer dan tevoren hun best doen. En hetzelfde zal misschien gebeuren bij de leerkrachten, bij de mensen die in de openbare diensten werken, bij de buschauffeurs en de politieagenten, de vuilnisophalers, de werkgevers en de werknemers...

Iemand vroeg zich af of de pandemie nu een onvermijdelijke natuurramp was... of een onvergeeflijk menselijk falen... Ik zou zeggen: Het is ons overkomen, maar in alle miserie was het toch ook een kans om ons

best te doen. Ik denk dat we in Tapori ons best deden. En stilaan mogen we na het lange één-op-één werken in het revalidatieluik denken aan het heropstarten van de leefgroepen, aan "echte" personeelsvergaderingen en vormingen, aan stages en vrijwilligerswerk, aan bibliotheekwerking en "life"-huiswerkbegeleiding.

We blijven verder mensen ondersteunen in het uitbouwen van hun kleine bedrijvigheid en zullen het principe van de lokale en circulaire economie nog meer dan tevoren blijven eren. We blijven onder elkaar eieren uitwisselen voor salade, een medisch consult voor naai-en-verstelwerk, bruine suiker uit het nevelwoud ontvangen als betaling voor revalidatie, ... En met nog meer "colère" dan tevoren blijven vorming, leren kritisch nadenken en oplossingen zoeken waarbij men weinig afhangt van mensen en instanties die het eigenlijk niet goed met je voor hebben, een belangrijk werkpunt.

Wij verlangen weer naar een huis vol volk, waar we pizza's uit onze eigen oven eten, waar er weer repetities van Jayac doorgaan en familiefeesten gevierd kunnen worden, waar vrienden en familie uit België logeren en stagiairs en vrijwilligers hun ecuadoraanse thuis vinden.

Laat de betere tijden nu maar komen!
Lieve groeten, deze keer niet van op de evenaar... maar van uit Oostduinkerke waar ik de komende maanden blij en dankbaar verblijf.

Tot weerziens!
Inge.

Een Ander Heldenverhaal

De broer van Adelita die sinds jaar en dag naar Tapori komt, is nu 40 jaar en woont bij zijn moeder op enkele kamers, samen met zijn twee dochters die 22 en 20 jaar oud zijn.

Hij was al vroeg "tienervader". Zoals wel vaker en ook nu nog gebeurt, waren die eerste jaren samen met zijn nog jongere partner mooi. Maar al snel kwam de sleur erin. Er moest gewerkt worden in "om het even wat" om zijn gezinnetje te onderhouden, maar werkgelegenheid is schaars en slecht betaald voor ongeschoolde jongeren en stopt af. In het weekend zocht hij enig vertier met een wedstrijd volley op het gemeenteplein en een fles rum onder vrienden. Dat werd hem fataal toen hij op 22-jarige leeftijd dronken een auto-ongeval veroorzaakte. Daarbij raakte hij zelf verlamd.

Na de eerste zorgen ging hij naar huis. Er volgde geen revalidatie en ook geen uitleg over mogelijkheden om het incontinentieprobleem op te vangen. Luiers gebruiken was de enige optie. Hij werd volledig afhankelijk van anderen en terwijl hij thuis bleef en zijn moeder hielp met de zorg voor de kleine kinderen, ging zijn vrouw uit werken. Zij leerde iemand anders kennen en verliet haar man en dochtertjes. Zijn zussen en ouders voorzagen zo goed en zo kwaad als kon in hun levensonderhoud.

Ongeveer acht jaar geleden verbeterde in Ecuador het sociaal vangnet voor mensen met een beperking enigszins. Hij kreeg een erkenning als "persoon met een handicap" en kon daardoor een auto aankopen zonder er belastingen op te moeten betalen. Hij ging daarvoor een lening aan bij de Banco Solidario. De auto moest aangepast worden aan zijn handicap, maar dat lukte allemaal, en al gauw kon hij als taxichauffeur aan het werk.

Eigenlijk merkte niemand onderweg dat hij een handicap had... behalve het feit dat er misschien toch geen al te fris geurtje in de auto hing. Hij reed immers de ganse dag met de auto rond. Over de middag zette hij zich ergens in een steegje aan de kant, buiten het zicht van andere mensen. Hij schoof de rugleuning van zijn autostoel naar achter, deed zijn natte luier uit en een nieuwe droge luier aan. Zo lukte het allemaal en kon hij toch enigszins voorzien in

zijn levensonderhoud en dat van zijn kinderen. Een eenvoudig bestaan... voor iedereen een opluchting...

Maar toen kwam corona... en op een dag stond hij als laatste op de patiënten lijst, een extra raadpleging. Ivonne, die in Tapori verantwoordelijk is voor het medisch secretariaat liet me weten dat zijn moeder had gezegd dat het toch wel dringend was en dat het voorzeker een moeilijke consultatie zou zijn.

Zijn rolstoel had geen banden meer en de remmen waren kapot. Het lukte maar moeilijk om er uit te geraken want zijn knieën waren helemaal gebogen door spasticiteit en verkortingen aan de pezen. Er was niemand meer die ons kon helpen om hem op de onderzoekstafel te helpen. Het speeltapijt bood gelukkig enige zachte ondergrond.

Hij had koorts, maar dat gebeurde wel vaker. Nu kwam hij eigenlijk omdat hij een doorligwonde had... Het rook dus niet alleen niet goed door het incontinentieprobleem. "Ja, dokter, het is allemaal de schuld van die Covid...". Ik begreep het niet. "Welja, ik kan 's middags mijn autostoel niet meer achterover buigen om even te rusten en mijn pamber te verwisselen. Ik probeer nochtans zo weinig mogelijk te drinken".

Tijdens de eerste maanden van de pandemie lag alles stil: Er was geen werk en er waren geen mensen op straat. Daardoor had het eerst geen zin om met de taxi rond te rijden... Maar de nood dwong, mensen gingen op zoek naar werken zochten daarbij veiliger transport dan de schaarse propvolle bussen. De taxi-chauffeurs werden verplicht om te voldoen aan de maatregelen. Die hielden onder andere in dat er tussen de voorste en de achterste zetels van de auto een groot plexiglas-achtig scherm moest zijn, waardoor de passagiers afgezonderd waren van de bestuurder. Als dat niet zo was, dan werd de taxichauffeur beboet bij elke controle door de politie... en die controles waren er zeker dagelijks.

Door dat scherm kon hij de autostoel niet meer naar achter buigen. Hij kon 's middags dus niet eventjes rusten en hij zat de ganse dag op dezelfde natte luer. Door die vochtigheid kreeg hij twee doorligwonden, die besmet raakten... En door die rechte positie verergerde de spasticiteit in zijn benen en verkortten de pezen in zijn knieën waardoor zijn benen almaar moeilijker gestrekt konden worden.

Gedurende twee maanden kwam hij elke week naar de consultatie voor verzorging. Daarna kreeg hij kine bij Patricio, die hem leerde hoe hij zich gemakkelijker kon verplaatsen en hoe zijn zus hem thuis kon helpen met bepaalde oefeningen die zijn benen soepeler hielden. En na de verzorging en therapie had hij een

afpraak met Pedro, de psycholoog in Taporí. Pedro is ook verlamd door een ongeval en hij leerde Ivan hoe hij met een zelf uitgevonden systeem het probleem met de urine oploste. Het was aandoenlijk om de verwondering en dankbaarheid van Ivan te zien omdat hij zijn eigen problemen kon delen met iemand die hetzelfde meemaakte.

De doorligwonde genas en hij ging zo snel mogelijk opnieuw werken... om zijn kinderen(te) eten te geven en om de schuld, die door wanbetaling alleen maar toegenomen was en voor slapeloze nachten zorgde, bij de bank af te betalen. Hij kwam enkele maanden later nog eens terug op consultatie want alhoewel globaal gezien de situatie nu toch wel beter was, probeerde hij toch nog altijd zo weinig mogelijk te drinken en hij had een infectie in zijn nieren.

Maar stilaan begon hij zijn eigen lichaam beter te begrijpen en te controleren. We hebben ook aangeboden om "met een lening zonder interest bij Taporí" te helpen om de schuldenlast bij de bank weer draaglijk te maken en het gevaar van in beslagname van zijn auto te doen wijken.

Het blijft het een delicate situatie, zowel op fysisch als op emotioneel en financieel vlak, maar hij blijft moedig dansen op een slappe koord... tussen hoop en wanhoop, tussen lachen en huilen... een heel leven lang.

Mooie "Pandemietjes"

Over eenvoudige dingen die ons blij maken

't Is niet al geklaagd... want tijdens de voorbije maanden gebeurden er ook mooie dingen die enkele medewerkers in Taporí jullie vertellen.

Miguel en de chocoldefabriek

Mijn naam is Miguel. Ik ben laatstejaarsstudent ergotherapie en mocht enkele jaren geleden, na mijn stage in Taporí, er aan de slag als hulp-ergotherapeut bij de groep jongeren met een verstandelijke beperking. Ik help ook bij het maken en aanpassen van hulpmiddelen die ervoor zorgen dat kinderen met spasticiteit of met een lage spierspanning in een goede houding zitten, liggen of staan.

Tijdens de pandemie was de terugkeer naar de "echte" leefgroepen op zich al een emotioneel gebeuren. De kinderen en jongeren na een lange tijd van afzondering terugzien was mooi. En iets dat het weerzien nog mooier en blijer maakte, was de koffer vol met hulpmiddelen, onder andere spalkjes in verschillende maten, die we uit België hadden ontvangen.

Ik voelde me gelijk Willy Wonka uit de film "Charlie en de chocoldefabriek". De spalkjes kunnen immers heel goed gebruikt worden door de kinderen met spasticiteit in hun benen en voetjes, van wie de ouders de spalkjes die we soms ook zelf maken, moeilijk kunnen betalen. Daarenboven was het een mooie gelegenheid om materialen te recyclen, uit te wisselen en opnieuw te gebruiken.

Op de foto's zie je Mattias met nieuwe spalkjes uit de koffer. Zijn oude spalkjes passen nu goed voor Priscilla. En de spalkjes van Priscilla konden meteen doorgegeven worden aan Sheyla, een kindje dat sinds kort naar Taporí komt. Ze werd geboren op 28 weken zwangerschap en bleef tegen alle verwachting toch ademen. Er waren nog allerlei complicaties in de eerste maand, maar ze bleef leven, en echt vechtertje dat graag leeft

Zo maakten we in één keer veel mensen blij! Dankjewel voor de spalkjes en al het ander materiaal. Het komt zo goed van pas! Miguel t.

Ons huisje

Ik ben Anita, kinderverzorgster bij de groep kinderen met ontwikkelingsstoornissen en bij de kinderen met ernstige meervoudige beperking.

Ik ben gehuwd met Vinicio. Hij werd enkele jaren geleden ziek en heeft lupus. Die ziekte steekt nu en dan weer op en het coronavirus maakte ons heel bang. Zijn afweersysteem is immers heel zwak, maar we letten heel goed op en zonderden ons helemaal af, samen met ons zootje van zeven. Daarom moesten we in het begin van de pandemie noodgedwongen meer thuis blijven.

Maar dat gaf ons de kans om zelf te beginnen met het bouwen van ons eigen huisje. We verzamelden allerlei materialen en bouwden zelf, tot alles op was. Het huisje is nog niet helemaal af, maar het ziet er al mooi uit.

Foto Casa de Anita

Godzijdank zijn we gezond en wel en met wat geduld zullen we het huisje afwerken en onze droom werkelijkheid zien worden. Ik kijk er naar uit om er te wonen. Dan kan mijn eigen familie ons vaker komen bezoeken. Nu kan dat niet zo vaak, omdat ik bij mijn schoonouders inwoon. En dan wil je niet teveel overlast veroorzaken, he.

Anita.

Tele-therapie bij kinderen met verstandelijke beperking: geduld is een mooie deugd!

Ik ben Yesenia, ergotherapeut in het leefgroepje van de kinderen met ontwikkelingsstoornissen en verantwoordelijke voor de vroegbegeleiding. In het begin van de pandemie was ik heel bezorgd en zenuwachtig. De lockdown viel ons heel zwaar en van de ene op de andere dag veranderde ons ganse leven en onze manier van werken.

We probeerden om de kinderen en hun ouders digitaal te begeleiden en therapie te geven. Ik wist in het begin echt niet hoe dit aan te pakken. Het was moeilijk om de aandacht van de kinderen te krijgen en die ook te behouden. In ons klasje zijn er immers kinderen met hyperactiviteit, kinderen met autisme of andere persoonlijkheids- en aandachtsstoornissen.

Toen ik bijvoorbeeld met Andres wilde werken, had hij niet de minste aandacht voor wat ik zei of toonde. Hij stond telkens op van zijn stoel en liep naar buiten of naar het toilet. Dan bleef ik minutenlang wachten aan de andere kant. Ik voelde me machteloos... Hij was enorm verstrooid en hij wilde de activiteiten die ik voorstelde niet doen, laat staan dat hij naar me keek op het scherm. Maar met vallen en opstaan en veel geduld lukte het toch, en uiteindelijk is hij de jongen bij wie we het beste resultaat behaalde. Hij mag volgend schooljaar zelfs overstappen naar de gewone school, waar ik hem ook verder mag begeleiden... via de computer.

En alhoewel de tele-therapie een enorme uitdaging was, was het ook een kans om meer met de ouders samen te werken en te zien hoe ze omgaan met hun kind. Eigenlijk was het een beetje alsof ik echt in hun keuken of kamer binnen was en leerde daardoor ook de leefomgeving van elk kind beter kennen.

Het mooiste van dat alles was als een kind je op het scherm herkende en glimlachte. Dan zegde een blik zoveel meer dan duizend woorden. Yesenia.

De lekkere salade van de familie Benalcazar

Ik ben Evelyn, sinds vele jaren logopediste in Taporì.

Tijdens de pandemie verminderde het inkomen van heel veel families, omdat mensen hun werk verloren of omdat hun loon verminderd werd. Maar deze crisis zorgde er ook voor dat veel families een eigen zaakje opstartten waarmee zij in eigen levensonderhoud konden voorzien en bovendien andere mensen konden helpen.

In Taporì kregen verschillende families een kleine ondersteuning (mede dankzij een subsidie voor heropbouw vanwege de Provincie West-Vlaanderen en de jaarlijkse subsidie van de Gemeente Wevelgem) om samen met hun zoon of dochter die een beperking heeft een nieuw initiatief op te starten. Zo begon de familie van Rebecca salade te kweken op water. Daarvoor bouwden zij zelf een systeem met overgebleven regenpijpen tegen een muur bij hun huis.

De salades zijn heel lekker! En ze hielpen mij om de corona-kilo's die ik tijdens de eerste maanden van de lockdown aankwam en die niet goed waren voor mijn gezondheid er weer af te krijgen. Nu is mijn gewicht helemaal in orde, iets waar ik nooit tevoren in slaagde. En gezien er vier soorten salade zijn en ik die op verschillende manieren kan klaarmaken, is er meer dan voldoende afwisseling.

Proficiat aan al die families die tijdens zo'n moeilijke periode er toch in slaagden om hun eigen leven en dat van anderen weer kleur te geven en misschien zelfs nog mooier te maken dan tevoren.
Evelyn Molina R.

Woon je in Aalbeke, Avelgem, Bavikhove, Bellegem, Beveren-Leie, Bissegem, Dadizele, Deerlijk, Desselgem, Geluwe, Gullegem, Harelbeke, Heestert, Heule, Hulste, Ingooigem, Kooigem, Kortrijk, Kuurne, Lauwe, Ledegem, Lendelede, Marke, Menen, Moen, Moorsele, Moorslede, Oostrozebeke, Otegem, Outrijve, Rekkem, Rollegem, Rollegem-kapelle, Stasegem, St.Denijs, St.Eloois-Winkel, Vichte, Waregem, Wervik, Wevelgem of Zwevegem?
Dan kan je inschrijven om je pakket thuis te laten bezorgen.

MEDIHULP
zorgt voor uw gezond ontbijt!

Zondagmorgen 17 oktober 2021 zorgen we voor ovenverse koeken voor jong en oud, boter, vers gebrande koffie, confituur, choco, yoghurt, fruit en nog tal van lekkers... En voor de kindjes uiteraard een verrassing.

Vòòr 8u30 bezorgen we dit gezonde ontbijt aan de deur bij jou of bij oma, opa, tante, vriend of vriendin, of gewoon iemand die je eens wil verrassen, zomaar ...

PRAKTISCH gelieve vòòr 8 oktober 2021 online in te schrijven via www.medihulp.be
Lukt het niet dan kan je een mailtje sturen naar info@medihulp.be of bellen naar 0486/244536, waarna we je verder helpen. Alle info omtrent onze vereniging en de gesteunde projecten:

WWW.MEDIHULP.BE

We bellen niet aan, tenzij anders vermeld op het inschrijvingsformulier op de site. Bij regenweer: plaats een emmer aan de voordeur, zodat wij het pakket eronder kunnen deponeren.
Het infonummer op 17 oktober is 0479/32.22.92

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20

edebrall@telenet.be

vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 470/85.05.31

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam vermelden zoals op uw identiteitskaart
Rijksregisternummer in de mededeling

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)